

върнемъ пакъ въ Одесса, гдѣто намѣрихмы всичкѣйтъ си имотъ распилѣнъ. За клѣтыйтъ си баща не можѣхмы нищо да ся научимъ. За това ный заминахмы послѣ въ Бессарабія, гдѣто майка ми може да прибере нѣкои остатки отъ едно наслѣдство, та можѣ и да мя възпитае до колкото ѝ позволиха средствата. Съ надежда да намѣримъ тука, — въ Търново, единъ нейнъ чича додохмы тука, гдѣто намѣрихмы и чича си умрелъ. Сега живѣемъ въ този градъ седемъ години не безъ утѣшеніе. Клѣтата ми майка, която ще въскрѣсне като изъ гробъ, като тя види, много тегли и все е нажалена.

Лулио, става.

Великъ еси Господи, и велики чудеса Твоя! Само Твоего всемогѣщество, Господи, може да извършва такива чудеса! Елате, елате да вы пригърна, мои любезны чада! слѣйте и двама ви радостъта си съ радостъта на баща ви!

Стоилъ.

Вый сте баща ни?

Марія.

Вый ли сте баща ми, за когото еще плаче клѣтата ми майка?

Лулио.

Да, дщърко моя! Да, сынокъ мой! (при-